

gré tudi s trebuchom za kruhom; mertvega očeta še pogledal ni in ne očenaša za dušo njih zmolil.

„Kakšen človek je to? kakošen klobuk ima, dva lekata visok? suknja mu še čez herbet ne seže? Kaj pa na herbtu v punkelju nese? Čudno žival z rudečo kapo, s kervavo brado, in kako čuda dolg nos ima! Čujte — čujte! kak glas — kikeriki! Takega še nismo slišali; ustavimo tujca.“ Tako so Anzata občudovali ob svitu polne lune prebivavci nekega mesta na Zamurskem, ki so na hribu stali, čakaje kadaj bo zora poknila. Anza se jih prestraši; al ko vidi, da mu ničesa ne stori, in le čudno žival ogleduje, jim začne lastnosti petelina razkladati. Zadnjič pravi Anza. Ta žival dan naznanuje; berž ko začne prepevati kikeriki, zora pokne. Oho! ta žival je ravno prava za nas; je ne pustimo več, nam jo moraš prodati, koliko hočeš za žival? Žakelj dnarjev mi prinesite, pa vam jo pustim. Zamurci grejo v mesto, in pravijo mestnjanom, kako žival ima neznan popotnik na hribu, da, kakor hitro začne prepevati kikeriki, zora pokne, da bi jim ne bilo potreba več hoditi na hrib dneva pričakovati, ko bi čudno rudečo žival imeli, za katero hoče popotnik z visokim klobukom žakelj dnarjev. Urno mestnjani žakelj z dnarji napolnijo, in ga pošljejo popotniku za petelina. On pa žakelj na rame verže in vesel dalje popotuje, da je petelina tako dobro prodal.

Kako se je z Martinom godilo, vam ne vem povedati družega, kakor da je siromak prišel med pesjane, kateri so travo s škarjami rezali. Berž ga ujamejo in ošlatujejo, ali ima kaj masti. K sreči ni bilo Martina družega ko kost in koža. Ti same grile ješ, mu reče en pesjan; no — koža bi še kaj veljala; odreti te hočemo. Čmu ti je pa to orodje? S tem orodjem si upam danes po celem travniku travo pokositi. Dobro, če nam to storiš, te pa pustimo živega. Martin reže travo, da vse iz njega teče; preden se zmračí, je travnik pokošen. Pesjani debelo gledajo, in ga poprašajo nazadnje, kaj hoče imeti za to orodje. Žakelj dnarjev — jim reče. Urno napolnijo žakelj s cekini in ga dajo Martinu, kateri je vesel, da je tako dobro koso spečal, naprej potuje.

Juri Burklež sopiha proti neki grajšini, ktera je stala na hribu med drevjem. V žaklju mu maček strašno mevka, on pa žlabodra sam seboj, premika klobuček od ene strani na drugo, in če ga kdo popraša po slovensko kaj ali mu dobro jutro voši, ga še pogleda ne, zakaj on zna, kar je v drugi deželi, samo nemško, ali nemško, da se Bogu smili. Grajšak, misleč, da je Juri Burklež kak plemenitaš, ga povabi na kosilo. Al kakošno kosilo je bilo to! Miši so po hiši švigale in marsiktera se je prederznila čez mizo potovati. In maček, ubogi maček v žaklju, oj, ta je po mačje godil, mevkal in cvilil, da je bilo joj, zakaj miške so mu dišale, bolj ko Jurju pečenka. Umiral je revež pri polni mizi od glada. „Gospod žlahni! kaj pa imate v žaklju, kar tako čudno prepeva; morebiti je kak imeniten tič? popraša grajšak Jurja Burkleža. Miške mu dišijo, — in Juri začne popisovati lastnosti mačkove, kako miši lovi itd.; zadnjič še pristavi, da maček bi največ hasnil grajšini. Koliko bi pa hotli za-nj? Žakelj tolarjev. Oj z veseljem jih dam. In pri tej priči je barantija storjena. Grajšak prinese žakelj tolarjev in ga na rame Burkležu zadene, kateri se prav po hochdeutsch poslovi. Že jo pol ure maha, ko zasliši grajšakove strežnike za njim upiti: Kaj pa maček jé? Bil je namreč grajšak pozabil poprašati, od česa maček živi. Juri zareži: Kar ulovi! Streže pa zastopi ljudi. Oj! ljudi! ljudi jé; ni zastonj ta goljuf ga v žaklju nosil, ker se je bal, da bi ga bil samega požerl, — zdihuje streže. Oj po nas je! po nas je! smo že mačku v vampu; ljudi žré! — privpije v grajšino. Grajšak se silno prestraši, ker meni, da on bo prvi mogel v mačkov želodec zlesti; storaj zapové vsem strežetom, naj se z gorjačami oborožijo

in čez strašno žival planejo, kadar bode iz odvezanega žaklja skočila; on pa bode od zunej skoz okno gledal, kako bodo njegovo zapoved spolnili. Oj ubogi lačni maček! groznemu gospodu si prišel v pest; kako vesel gleda skoz okno, ko strežeti z gorjačami po tebi mahajo, po tebi, ki s tem, da škodljive miške pokončuješ, toliko dobrega storiš. Nehvaležnost je plača sveta. Dobro! da srečno marsikteremu udarcu odskočiš; no — zdaj si jo dobro zadel, ravno v okno si trešel, skoz katero je grajšak tak željno gledal tvojo smert; potegnil jo je kot megla in že leze na bližnje drevo ves prestrašen. Še enkrat se zažene maček v okno, da se razbije, in prost je pod milim nebom. Strežeti zakričijo veselo, da so tak silnega sovražnika slavno zmagali in lučajo gorjače za mačkom. Ubogi maček ne vé kam drugam bežati, kakor na drevo, in oj nesrečna kukavica! na tisto drevo, na katerem je grajšak čepel, in se za zadnje uro pripravljaj. Roke so mu oterpnile, padel je z drevesa in si zatelnik zlomil. Bog daj duši dobro, če je zaslužila. Kdor drugim jamo koplje, sam va-njo pade.

Joško Iskrač.

Kerška národna.

Lipa nam stoji zelena,
Vo-srid poja široka,
Pod njon mi Brune 's tiha spi;
Onú' mi mimo gré mlad junak,
Ter mi ju 's tiha zaziva:
„Bil li te Brune s nami šla?“
„Bih vam ja rado s vami šla,
Nu se ja bojim hinjenja.“
„Neboj se Brune ti toga,
Evo vera, duša moja.“
„„Junačka vera kot rosa!““
„A, divojačka kot magla,
Sadu ju vidim sada je ní“.

Zapisal J. Črnoic.

Dopisi.

Iz Ljubljane. Danes bomo nadalje povedali, kaj je komisija, ktera izdeluje osnovo za krajnsko občinsko ali srenjsko postavo, pretekli teden opravila.

Važna reč je bila, na drobno določiti, ktere opravila naj spadajo v tako imenovane notranje ali samosvojne, ktere pa naj prevzame kot izročene.

V opravilstvo notranje ali samosvojno je komisija djala: zvesto oskerbovanje srenjskega premoženja, naj je premakljivo ali nepremakljivo; s premakljivim sme srenja po svoji volji ravnati in ga prodati ali razdeliti po sklepu občinskega zbora, ki pa se ima o tem ravnati po predpisu srenjske postave; za prodaj ali razdelitev nepremakljivega srenjskega posestva pa mora občinski zbor poprej dovoljenje ces. kantonske gosposke imeti. Komisii se je treba zdelo, v prid srenjam to poslednjo pravico nekoliko omejiti, ker bi tu in tam se vendar utegnulo primeriti, da bi srenjski možje prenečimerno srenji kaj zapravili.

V samosvojno opravilstvo srenje je komisija dalje djala: skerb za svoje uboge, šolstvo, napravo in uderžanje srenjskih cest, zdravstvene reči svojega okraja in pa srenjsko policijstvo, kar se, na priliko, tiče reči, ktere zadevajo varnost, sejme, zidarije, gasivne priprave, čednost itd., — vse to pa se vé da tako, da se nikjer ne žalijo že obstoječe deželne postave.

Tudi naj ima srenja pravico v takih rečeh, ktere zadevajo nje blagor, se s prošnjami oberniti do višjih oblastnij in cesarja in razodevati svoje želje.

Ko je komisija vse to določila, se je posvetovala v tem, kaj bi se moglo izmed tistih opravil, ki prav za prav spadajo v opravilstvo cesarskih gosposk, vprihodnje tudi srenjam izročiti. Razun oklicov cesarskih postav, — razun tega, da županije pomagajo cesarskim gosposkam v

njih izpolnovavni službi sploh, posebno pa pri številjenji ljudstva, pri konškrpciji, pri vkvartiranji vojakov in pri preštvi itd., naj se jim izročé še nekatere druge opravila, ktere ne potrebujejo posebne učenosti, ampak le toliko praktične vednosti, kolikor se je najde pri vsakem uradniškem opravniku.

Če pomislimo, da se zdaj kmetje za vsako majhno stvarco pri svoji kantonski gosposki oglašiti in cesarski uradniki v majhnih zadevah v daljne vasi hoditi morejo, kar ljudem velike stroške prizadene, je očitno kot beli dan, da se take težave najboljše tako odpravijo, ako se srenjam toliko dohodkov naklone, da si vsaka županija izurjenega pisarja udinjati more. Tak županijsk pomočnik bi bil županu zmiraj pri rokah in bi mu njegove opravila tako polajšal, da bi pri prihodnjih novih volitvah naši ljudje se ne branili, občinsko predstojništvo z veseljem prevzeti. Na priliko naj bo povedano, da se bi berž ko ne prebivavcom na kmetih močno vstreglo, ako bi priložnost dobili, domá ali saj blizo svojega stanovanja moža najti, ki jim more brez velikih stroškov in v kratkem času njih reči po različnih primerah poravnati. Če hoče kdo par goldinarjev od svojega dolžnika terjati, se mora zdaj v daljno kantonsko kancelijo podati, dragi čas zgubovati in dosti dnarja potratiti, tako, da ga to včasih za to več stane, kakor je vse drugo vredno. Ali bi ne bilo prav, ko bi se ljudem po kmetih priložnost dala, brez velikih potov in brez pisanih tožbá, dolžnika k rajtengi poklicati? Tako je bilo že pred 10 leti navadno, da se je dolžnik le po majhnem listku (pečatu) poklical in kadar je bil obravnaven dan, sta se tožnik in dolžnik pogovorila in velikrat po kratkem dogovoru poravnala in pogodbo (glihengo) sklenila. Take priložnosti nam zdaj manjka, in ko bi se tudi v kantonskih kancelijah vpejljala, bi vendar tako pripravna ne bila, kakor če si vsaka velika srenja svojega pisarja najame, ki jim domá vse to opravi.

Dostikrat je treba, da se mora dolžniku kaj blagá zarubiti, ceniti (šacati) ali na kant prodati. Koliko stroškov to prizadene, vsak dobro vé, če pride kdo od gosposke kake stare čepove ali kako medlo kravo cenit ali prodati. Ali bi ne bilo bolj prav, da bi se to po krajši poti naredilo, in domá, kjer soseskini možje vse zarubljeno blago cenijo?

V ravno to versto padajo tudi druge take sodniške opravila, ktere tudi zdaj kantonski uradniki s pripomočjo priseženih mož opravljajo.

Za vse take opravila se tudi zdaj takse plačujejo, — manjše bi pa vendar bile, ko bi se te reči pri županu opravljale in te takse v srenjsko kaso se stekale.

Po takem ravnanji bi tudi veliko nagajivih opravil in del kantonskim gosposkam odpadlo in več časa bi jim ostalo za obširne in važne reči, ki bi se potem hitreje rešile, in tako bi bilo prav na vsako stran.

Po dobrem prevdanku vseh teh reči je naša komisija sklenila, naj se vprihodnje županijam tudi sledeče opravila izročé:

1) take sodniške reči, ktere spadajo v prostovoljne opravila; postavimo: če se dva sosesčana že med seboj zastran kakega dolgá zastopita in le pogodbo (glihengo) podpisati hočeta, — če si hoče kdo kako dolžno, ženitvansko, kupivno ali kako drugo pismo te baže narediti itd.;

2) povabilo dolžnika k obravnavi, ako tožnik to želi;

3) napeljava k pogodbi (glihengi), in če se pogodba sklene, zapis njeni v zapisnik z veljavo eksekucije; če kdo želi, se mu mora izpisek pogodbe narediti;

4) pravica za razsodbo v pravgah do 20 goldinarjev, pa tako, da je še odperta pritožba do kantonske sodnije, ktera v zadnji stopnji razsodi;

5) razsodba po možéh (razsodnih mozéh) in naredba razsodbe na podlagi vzajemne zaupne pogodbe; take opravila zadevajo večidel pravde zastran rajteng, mej,

poljske in gojzdne služnosti, poljske in gojzdne poškodovanja, na priliko, če kdo žito na polji popase, se mu se-nožet z živino poteptá, les v gojzdu poseka itd.;

6) oddajanje sodniških spisov na osebe, kterim grejo, in oklici sodniških opravil;

7) prostovoljne prodaje barnega blagá in v štant dajanje gruntov; na dalje po dovoljenji sodnije: prostovoljne cenitve in prodaje gruntov; cenitve in prodaje barnega blaga in gruntov, če je eksekucija vpeljana;

8) obravnava poselskih pravg do 20 gold. kakor pod številko 4).

V to, da bi županije cesarske davke pobirale in jih dotičnim davkovskim gosposkam izročevale, kakor tudi v to, da bi županije prevzele eksekucijsko iztorjevanje davkov, pa komisija ni svetovala zavoljo mnogih vzrokov, ter je rekla, naj se to opravilstvo ne naklada županijam.

Ko so bile po tem takem različne opravila določene, ki naj jih imajo vprihodnje naše nove večje in častitljiviše srenje, je bilo vprašanje: od kod po dnar dobiti, ki ga bo srenja potrebovala za oskerbovanje svojih dvojnih opravil, tistih namreč, ki so nje samosvojne, domače, in pa tistih, ki jim jih cesarsko vladarstvo v opravilstvo izročí?

Pravična mera je bila tudi za to določena, namreč: dnar za vse tiste stroške, ki zadenejo srenjo v njenem samosvojnem, domačem opravilstvu, naj si sama oskerbi iz svojega lastnega premoženja, in kakor oče skerbi za potrebe svojo družine, naj tudi srenja, kakor velika družina, skerbi za svoje stroške; — vse izročene opravila naj pa opravlja srenja proti plačilu iz cesarske kase.

Dnar za potrebe domače naj se pred vsem drugim vzame in dohodkov srenji lastnega premoženja; če ti dohodki niso zadostni, naj se razpartí to, kar srenjski kasi manjka, na celo srenjo, ali naj si srenja novih dohodkov poiše, ali pa posojilo najame.

Srenjski odbor naj tedaj najpoprej v prevdarek vzame in sklene: po kateri poti naj se za srenjo pridobi potrebni dnar. Če je srenjski odbor sklenil, da je doklada pravična, ako se po cesarskih davkih (neposrednih in posrednih) razpartí na celo srenjo, naj se ta cesarski davek vzame za merilo srenjske priklade.

Ta priklada na neposrednje davke (kakor je zemljišni, hišni, pridobitni in dohodkni davek) pa sme brez višjega dovoljenja k večjemu le 10 od 100 gold., pri posrednih davkih (kakor je vžitni davek itd.) pa k večjemu le 15 od 100 gold. znesti. Ako je treba na davke več razpartiti, se mora za to večjo razpartitev privo-ljenje ali od deželnega poglavarstva notri do 25 od 100 gld., ali pa od ministerstva notranjih oprav čez 25 od 100 dobiti. To omejenje oblasti srenjskega predstojništva v teh rečéh je za to potrebno, da se srenjčanje obvarujejo preobilnih doklad.

Če pa srenjsko predstojništvo noče priklad nakladati na davke in si za priklado poiše kake druge podlage, po kterih si hoče za srenjske zadeve potrebnega dnarja nabrati, če, postavimo, te priklade po tem razpartí kolikor ima kdo zemljiša, pohištva, živine itd., ne sme ta srenjska doklada na te reči nikdar večja biti kakor 10 od 100 pri neposrednih davkih.

Ako si srenja iše na kaki drugi poti novih dohodkov, ki ne izvirajo iz dozdej omenjenih reči srenjčanov, in le merijo na davšine posamnih ljudi, se sme to praviloma le tedaj zgoditi, ako se srenjskemu predstojilstvu za določene opravila, kakor za domovinske liste, za ženitvanske pisma itd. kakošne takse plačajo; zato pa je postavnega dovoljenja treba.

Če pa srenjsko predstojništvo želi še kakošne posebne davšine svojim srenjčanom naložiti, ktere so pa vse drugačne, kakor jih država za svoje potrebe v

navadi ima, se more to le tedaj zgoditi; ako si srenja nikakor drugač tega oskerbeti ne more, kar za svoje stroške potrebuje, — al za vpeljanje takih nenavadnih davšiu je posebnega cesarjevega dovoljenja treba.

Še več drugih reči je o osnovi srenjske postave ljubljanska komisija pretekli teden dognala, al ker nam za te danes prostora zmanjkuje, bomo vse druge važniše sklepe naznanili v prihodnjem listu. — Danes le še to rečemo, da je komisija pod vednim vodstvom Njih ekscelencije deželnega gospoda poglavarja svoje delo v pondeljek ob treh popoldne dognala.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Veliko se je poslednje dni govorilo, da še več ministrov bo stopilo iz svoje službe in ugibalo se je to in uno. Na to se je oglasil vladni časnik „Oest. Corr.“ in je rekel, da ni res, da bi še več ministrov se odpovedalo svoji službi za to, ker so si navskriž misel v važnih vladarstvenih zadevah; takih nasprotnih misel ni — pravi „Oest. Corr.“ — tedaj tudi ni res, da bi se v vladarstvenih pravilih kaj premenilo.

— Nekteri časniki pripovedujejo, da je sedanji gosp. minister notranjih oprav grof Gošuhovski, ko so mu cesar to novo službo ponudili, pred vstopom v ministerstvu 4 reči si pogodil: prvič, da se napravi vojno ministerstvo, drugič, da se armada zmanjša na število mirnih časov, tretjič, da se ustanovijo deželne namestništva, in četertič, da se ustanovi svobodna srenjska postava.

— Vsi tukajšni časniki zagotavljajo, da kmali utegne priti oklic dveh važnih cesarskih ukazov, ktera bota zadevala dnarstvene reči našega cesarstva. Eni ukaz bo veleval napravo komisije, ktere namen ima biti do dobrega pretresti dnarni stan naše države in nasvetovati pomočke, kako bi se odpravile zadrege, v kterih se znajde državno dnarstvo; ta komisija ima nek obstati iz mnogih mož, ki jih bojo tergovci in obertniki poglavnih mest našega cesarstva volili in kterim se bota pridružila še dva uradnika najvišje sodnije. Druga komisija pa, dokler ne bojo po vseh deželah ustanovljene deželne namestništva, bode pretresala državne dohodke in stroške vsakega leta od verste do verste; ta komisija bo obstala iz državnega svetovavstva, kteremu se bo pridružilo nekoliko v dnarstvenih rečeh dobro izvedenih mož; še le po ti poti ustanovljeni prevdarek dohodkov in stroškov se bo predložil cesarju v poterjenje. Pravijo, da v malo dneh se bo vse to oklicalo, zraven tega pa se bo brez ovinkov nanzanje dalo, zakaj se je pri poslednjem državnem izposojilu leta 1854 namesto 500 milijonov 611 milij., tedaj za 111 milij. gold. več obligacij izdalo intoliko več dnarja na posodo vzelo, kakor je bilo rečeno. Ker je dnarni stan našega cesarstva res v veliki zadregi, je treba krepkih pomočkov, da se po poti občnega zaupanja rešijo prevažne zadeve; za to vse željno pričakuje novih naredb.

Iz Reke 24. okt. Včeraj zvečer ob šestih je razsajala tukaj morska troba s tako silnim viharjem, bliskanjem in tako ploho, da smo mislili, da je sodni dan; veliko dreves je vihar izruval, mnogo dimnikov poderl, več streh odkril in okinj pobil. Papirnica in nekteri mlini so veliko škodo terpeli.

Iz Padove. Po ukazu ces. ministerstva od 24. okt. so šole na vseučilišču padovanskem za prvo polovico letošnjega šolskega leta zaperli.

Iz Srbije. Iz Beligrada. Knez Miloš je gledé na to, da kmetom živeža zmanjka, ako iz nevednosti ali zaničnosti svojega polja ne obdelujejo dostojno, poljsko postavo od leta 1837 vnovič razglasiti dal. Ta postava, ki kaže knezovo skerb za svoje ljudstvo in je gledé na ondi navadne občinske žitnice res potrebna, obsega 13 razdelkov. Važniše reči te postave so: Vsak oženjen kmet mora

na za to pripravnem polji ozimine sejati in sicer pšenice toliko, kolikor zemlje v 3 dneh izorje, ječmena v 2, reži pa v 1 dnev. Kjer zemlja ni za ozimino, se mora toliko jarega žita vsejati: ječmena, ovsa, prosa itd.; vsak mora koruze sejati toliko, kolikor zemlje v 3 dneh preorje, krompirja toliko, kolikor je preorje v 1 dnev; bolj ubogi pa o pol dnev. Kdor toliko ne vseje, kolikor je predpisano, se mora kaznovati in s silo primorati; kdor več vseje, ga pohvalijo; komur pa zemlje manjka, seje kolikor more. Ozimina mora do sv. Mihela vsejana biti; jarina do druge polovice malega travna, koruza do sv. Miklavža prve dni majnika, proso do srede rožnika. Kdor posvetve ne opravi v pravem času, zapade kazni.

Iz Rusije. Iz Petrograda. Po Stiglicu najpremožniši tergovec Aleksjev v Moskavi, kteri je skoro celo tergovino z kitajskim čajem v svojih rokah imel, je za 3 milijone srebrnih rubljev na kant prišel.

Iz Švajce. Iz Zürich-a. Zbor v Zürich-u je pri kraji; kaj je bilo tu sklenjeno, je sicer že precej znano, pa vendar vladno še ni razglašeno, ker pogodba še ni od dotičnih vladarjev podpisana. Angležki časnik „Times“ hoče o tej zadevi vse dobro vediti in pripoveduje med drugim to-le: Avstrijska vlada se odpove Lombardii do tiste meje, ki bo po posebni komisii določena; Mantova in Peschiera ostanete Avstrii; cesar Napoleon dá Lombardijo kralju sardinskemu. Sardinska vlada plača avstrijski 40 milijonov goldinarjev in prevzame še 3 petinke lombardo-beneškega dolgá; v vsem skupaj znaša tedaj dolg, ki ga Sardinija nase vzame, 250 milijonov frankov. Pravice toskanskega, parmiškega in modeneškega vladarja do njih dežel se jim prideržijo. Da se mir cerkvi in posvetna moč svetemu očetu papežu zagotovi, si bosta cesar francozki in avstrijski prizadjala, papeža napraviti, da bo v svojem vladarstvu tiste prenapredbe vpeljal, ktere so v rimskih deželah potrebne, da se ljudstvo spet pomiruje, in ktere je že sv. oče papež sam za potrebne spoznal. Dalje si bota oba cesarja prizadjala napraviti zvezo vseh laških dežel, ktere namen ima biti obderžati samosvojnost in celoto Italije, povzdigniti blagor njeni in jo z domačo armado varovati notranjega in unanjega sovražnika itd. — Angležka vlada še zmiraj ni svojega dovoljenja dala za kongres o laških zadevah. Francozki časniki so za tega voljo že tako hudi na-njo, da pravijo, da tudi brez Angležev bode kongres. Al to je lože rečeno kakor storjeno!

Iz Nemškega. Iz Vratislave. Car rusovski in vladar pruski sta se snidla tukaj. Kaj sta se pogovorila, se na drobno še ne vé; gotovo pa je nek, da namen tega shoda je bil se zediniti v tem, kako se bote ruska in pruska vlada obnašale v prihodnjih važnih zadevah, ako bi treba bilo Evropi mirú varovati. Ker ste si zdaj pruska in angležka vlada posebno dobre, stopi po tej prijaznosti tudi angležka vlada v nekako ožjo zvezo z rusovsko vlado. To pa je tudi pruski vladi prav ljubo, zakaj zlo letí sum na to, da prva dežela, ktero bo Francoz napadel, utegne biti pruska; za to si že zdaj pripomočnikov iše, dokler ni še prepozno.

Iz Laškega. Iz Florence 21. oktobra. Po besedah „Moniteur Toscan.“ je cesar Napoleon toskanskim poslancom, ko so se mu unidan poklonili, sledeče odgovoril: „Ker nisem obljub odvezan, ki sem jih storil o Villafranki, Vam ne morem nič družega svetovati kakor to, da sprejmete spet svojega prejšnjega vladarja; on pa Vam bo zagotovil svobodno vladarstvo; da bi se kdo drug vtikal v toskanske zadeve, ne bom nikakor terpel; tudi Napolitancom ne bom tega dovolil. Več ne morem storiti kakor to kar je mogoče. Priporočam Vam še posebno, da obderžite postavni red v svoji deželi.“

— Iz Parme 22. oktobra. Tudi tukajšni poslanci so razglasili odgovor, ki ga jim je cesar Napoleon dal. Obljubil jim je, da bo na vso moč podpiral Lahe; z silo